

Luopukaamme Nulikkamaisuudesta

Koko "sivistynyt" maailma on joutumaisillaan yhä vaikeampaan umpikujaan. Tilanne alkaa olla sietämätön kaikilla aloilla, mutta erikoisesti taloudellisella. Ja ihmiskunnan enemmistö, työväestö, tämän kaiken keskellä näyttää olevan ilman älyä, ilman ymmärrystä, oikeastaan ilman itsesäilytysvaistoakin. Sen jäsenet suurissa joukoissa heittävät elämänsä mahdolltomuuksien varaan, niin, lentävät niihin kuin yöperhoset palaamaan kynttilään ja ajamittaan polttavat siipensä, menettävät kaiken sen mitä inhimillisyydeksi kutsutaan.

Tilanteen tällaisenaan ollen tuntuisi siltä kuin me työläiset tarvitsisimme hyvänlaisen annoksen itsekritiikkiä. Joskus sanotaan että vapaa kritiikki ja itsekritiikki ovat kehityksen todelliset liikuttajat. Taloudellisista vaikeuksistaamme, oman elämämme mitättömyydestä me tavallisesti kivitämme porvaristoa, vaikka todellisuudessa itse olemme syyllisiä — nitämme sitä mitä olemme kylväneetkin. Sellaiset otaksumiset että porvaristo tekisi jotain todellista meidän hyväksemme, meidän jotka kuulumme kokonaan toiseen luokkaan, ovat yhtä naivia kuin Joonaksen moraalisaarnat kaloille.

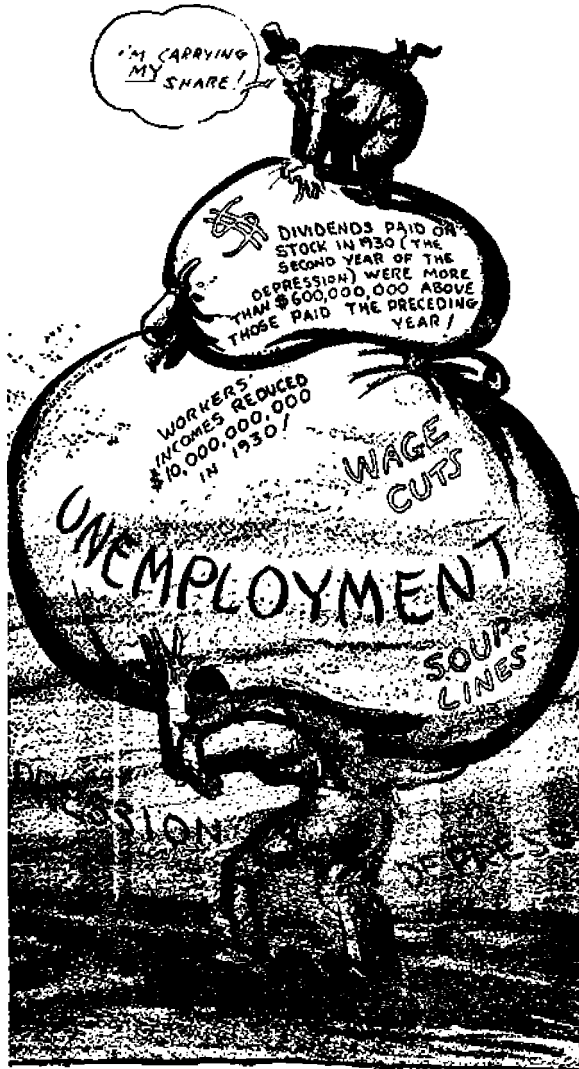
ME olemme jättäneet taloudellisen ja henkisen hyvinvointimme huoltamisen porvaristolle ja siitä seurauksena nyt olemme sellaisessa korrup-tiossa että melkein tuntuu siltä kuin ei olisi ollenkaan mahdollisuutta pois pääsyyllle. Jät-täessämme aineellisen ja henkisen elämämme toisesta luokasta kokonaan riippuvai-seksi me olemme kasvattaneet karjapsyko-logiaa ja arvotonta lammasmaisuutta. Me olemme sellaisia pahansuopeisia ja häijyjä pikkusieluja, jotka ovat kerkeitä kersku-maan ja kehumään itseään. Puheissamme me olemme viisaita, jaloja, kauniita ja lah-jakkaita, mutta käytännöllisesti emme itse-asiassa mitään muuta kuin määkiviä lam-paita. Me pidämme itseämme "kypsinä" ennen aikaa ja homehdumme typeryydes-sämme, mitä suinkaan ei ympäröi tällä ker-taa aineellinen yltäkylläisyys. Meidän hen-kiseen "kartanoomme" kyllä saa kävellä vaikka "kalossit jaloissa".

Meissä työläisissä löytyy tuhansia, niin miljooniakin sellaisia, jotka käsittävät val-litsevan kapitalistisen järjestelmän puut-teelliseksi ja nykyisen tilanteen uhkaavaksi, epäkohdiltaan pikaisia muutoksia vaati-vaksi, mutta eivät silti tee yhtään mitään näiden epäkohtien korjaamisessa vaativain voimien ja keinojen käytäntöön saamiseksi. Ja mikä kummallisinta ja moitittavaksi ai-heellista, juuri näiden joukoissa me löydäm-me paljon sellaisia, jotka puheistaan päät-täen ovat "suurten vallankumousmiesten oppilaita", oikein sellaisia "kirkassilmäisiä luokkataistelijoita", jotka joka käänteessä

ja väänteessä tietävät neuvoa toisille mitä tehtävä olisi vaikka itse eivät tahdo mitään tehdä.

Meltä nykyaikaisilta luokkataistelijoil-ta — jos tällaisessa tapauksessa voimme käyttää tuota sanaa sitä häpäisemättä — puuttuu valitettavassa määrin käytännöllisen toiminnan hyvettä. Monet meistä työ-läisistä ovat sellaisia, että "turvallisen tove-ripiirin" ympäröimänä ollessaan nostavat persoonallista minäänsä kunnioitusta kysy-viin korkeuksiin, mutta käytännöllisessä toiminnassa karttavat huolellisen harkitusti kaikkea sellaista mikä mahdollisesti aset-taisi itsensä uhraantuvaisuuden koettele-muksen alaiseksi. Nämä tällaiset ihmiset ovat sellaisia "pieniä suuruuksia", luokka-tistelun nuljuttajia, joilta työläisten yhtei-nen hyvä ei mainittavaksi riittävää tekoa osaksensa saa.

Juuri edellä esittämämme ajatusta va-laistaksemme, että se paremmin ymmärret-täisiin, me voimme päteväällä syyllä ottaa esimerkiksi nämä Amerikan suomalaiset "kommunistit". Heidän selitystensä ja väit-teidensä mukaan Venäjällä ja Karjalassa on tapahtunut yhteiskunnallinen vallanku-mous, saavutettu sellainen tilanne missä ei ole tarpeellista enää osallistua vaaranalai-suudella uhkaavaan luokkataisteluun, vaan olosuhteet ovat hyvät ja paranevat aina sen mukaan kuinka niitä voidaan rauhalli-sen rakennustyön kautta korjata. Tässä emme ollenkaan kiistele siitä ovatko työ-läisten olosuhteet siellä sellaiset kuin edellä oleva ajatussuunta ne selittää olevan. Näi-hin uskovaisiin "kommunisteihin" nähden

ne kuitenkin ovat sellaiset. Nämä täällä olleet ja vielä olevat "kommunistit" eivät ole panneet tikkua ristiin, edes "pahkaa otsastaan" uhranneet sen Venäjällä ja Karjalassa tapahtuneen varsinaisen kumouksen saavuttamiseksi. Päinvastoin monet heistä silloin suuremman koettelemuksen ja itsensäuhraantuvaisuutta vaativan tapahtumasarjan aikana parjasivat Venäjän vallankumousta sen kuin kerkesivät ja voivat, siis tekivät sitä mistä nyt toisia syyttävät. Mutta kaikesta tästä huolimatta he nyt yksi toisensa jälkeen yrittävät päästä nauttimaan Venäjän vallankumouksen hyvyksistä; pakenemaan täältä, jossa tilanne nopeasti kehittyy sellaiseksi että kumouksellisen työväenliikkeen mukana olevilta voidaan vaatia kärsimyksiä ja itsensäuh-

raantuvaisuutta. Täällä ollessaan nämä näin paenneet osalta haukkuivat toisinajattelevia työläisiä rintamakarkureiksi ja muiksi sensellaisiksi. Vieläpä jotkut heistä yrittävät jatkaa samaa nalkutusta Venäjältä ja Karjalasta saakka.

Jotkut voivat turvautua tässä sellaiseen väitteeseen että Venäjällä ja Karjalassa tarvitaan tuotantokoneiston rakentajia, sillä muutoin ei työläisten tasavalta ota menestyäkseen. Sen seikan myönnämme varsin kernaasti — tuotantokoneiston rakentajia niissä maissa tarvitaan olkoonpa kysymyksessä mikä hyvänsä "tasavalta". Mutta esimerkiksi viimeaikaisessa Karjalaan siirtymisessä, oikeammin siirtolaisuuden järjestämisessä, ei ole ollenkaan seurattu asianmukaista logiikkaa; sinne ei useissaakaan tapauksissa ole viety sellaisia, joilla olisi hyviä edellytyksiä tuotantokoneiston rakennuksessa, vaan päinvastoin tavallista sekatyöläisainetta jota ainetta lähempäänkin riittävästi saataisiin. Karjalaanvientiä näyttää olevan ilmeisenä se, että viettäviksi pääsevät sellaiset, jotka joko äänellään tai mahdollisesti dollareillaan ovat voineet "ostaa" tämän nälkiintyvän maan luokkataistelurintamalta pakenemisen.

Niin se on, me työläiset suurelta osalta koska olemme vanhentuneita, partasuisia ja ryppykasvoisia lapsia henkisesti, niin me luokkataistelussakin seuraamme lammasmaista karjapsykologiaa. Työväenluokan etuja koskevissa kysymyksissä, niiden ratkaisemisessa ja edesauttamisessa, meitä lyödään ällikällä oikeastaan enempi kuin rahvasta tarvitseisi ällikällä lyödä. Meistä monet seuraavat teorioita jotka oikeastaan kuuluvat jo päretikun aikaan. Luikuri menee vielä täydestä, ja sen ominaisilla keinoilla meistä monet uskovat asiain korjautuvan.

Otamme nyt vaan tässä esimerkiksi sellaiset — niitähän onkin meidän työläisten joukoissa paljon — jotka luottavat siihen että luokkataistelun vaaranalaisimmat ja uhrautuvaisuutta vaativimmat kohdat voidaan kiertää parlamentäärisin keinoin — sopimusta hieromalla — tai lainlaadinnan kautta. Nämä ihmispoloiset ovat sellaises-

sa harhakäsityksessä että "maailmassa on kaksi maailmaa", aineellinen ja henkinen riippumattomina toisistaan. Missään yhteiskunnassa ei ole laadittu ja käytännössä toteutettu sellaisia lakeja, mitkä olisivat jyrkästi vastakkaisia siinä yhteiskunnassa taloudellisesti määräävien, tarkoitamme ylivoimaisesti määräävien etujen kanssa. Se kyllä voidaan myöntää että kaikkien yhteiskuntien lainlaadinnallisella alalla tehdään erehdyksiä. Mutta nämä erehdykset kyllä korjautuvat käytännöllisessä elämässä ennemmin tai myöhemmin, useimmin ehkä heti tehtyjen erehdysten jälkeen. Tässäkin maassa on tehty useita sellaisia lainlaadinnallisia erehdyksiä, on laadittu lakeja mitkä ovat olleet kirjaimellisesti tulkittuna työläisille hyödyllisiä ja työnantajille eli kapitalisteille haitallisia. Mutta mitenkäs on käynyt näiden lakien — erehdysten — kanssa? Ne ovat korjautuneet sillä tavalla että ovat joko jääneet lakikirjoihin kuolleiksi kirjaimiksi tai sitten tulleet kumotuiksi jo olevien lakien tulkinnan kautta tai uudestaan laadittavien avulla.

Usein kuulemme sanottavan että jos työläisillä olisi ollut järjestynyttä voimaa, niin kaikki laadituksi tulleet työläisille edulliset lait olisi käytännöllisesti voitu toteuttaa. Hyvin ja aivan oikein sanottu, ja se vaan todistaa sitä että jos työläisillä olisi ollut sitä järjestynyttä voimaa, niin he eivät olisi tarvinneet porvarillisten lainlaatijakuntien apua, vaan olisivat voineet laatia samanlaiset ja paremmatkin lait omilla lainlaatijakunnissaan — kokouksissaan ja konventsioneissaan — ja ne käytännöllisesti myös toteuttaa. Työläisille pitäisi laatia hyviä lakeja, paljon parempia kuin kapitalistiluokan jäsenille, sen me varsin hyvin tunnemme nälässämme ja selkäytimissämme. Mutta niitä ei voida saada porvarillisissa lainlaatijakunnissa sopimuksia hieromalla, vaan järjestyneiden työläisten koushuoneissa.

Henry D. Thoreau aikoinaan eräässä teoksessaan kirjoitti: "löytyy ihmisiä, jotka aplodeeraavat sotilaille, jotka kieltäytyvät taistelemasta epäoikeutetussa sodassa, mutta nämä samat ihmiset eivät kieltäydy säi-

lyttämästä sitä epäoikeutettua hallitusta mikä aiheuttaa sodan."

Tämä edellä oleva ajatus voidaan selittää sopivaksi myös niihin työläisiin nähden, jotka käsittävät vallitsevan järjestelmän ja nykyisen tilan huonoudet ja mahdollisesti aplodeeraavat sellaisille ketkä osoittavat tottelemattomuutta kapitalistiselle järjestelmälle ja pyrkivät taistelemaan sitä vastaan, mutta samalla kuitenkin antavat tukea vallitsevalle järjestelmälle; pysyvät järjestymättöminä ja toimettomina ja niin tehden heikentävät taistelemaan pyrkivien mahdollisuuksia. Samoin on asianlaita niihin työläisiin nähden, jotka myöntävät järjestymisen tarpeellisuuden ja vieläpä siitä toisillekin puhuvat, mutta itsekohdaltaan kuitenkin pysyvät järjestymättöminä.

Me työläiset olemme varsin kummallista väkeä; tosin ei kaikki, mutta vielä kuitenkin enemmistö meistä. Otamme vielä yhden esimerkin. Jos joltakin meistä joku toinen työläistoveri keplottelee tai kähveltää vaikkapa vain yhden dollarin, niin siitä kyllä seuraa napina ja eikä vaan napina mutta myös käytännöllinen toiminta dollarin takaisinsaamiseksi. Samalla aikaa tältä työläiseltä hänen työnantajansa voi petkuttaa — jos nimittäin hän sattuu työssä olemaan — kymmeniä ja satojakin dollareita riistämällä yllarvoa. Siitä kuitenkin ei ole seurauksena edes kunnollista napinaakaan, puhumattakaan toiminnasta mikä tarkoittaisi riistettyjen eli petkutettujen dollareiden takaisinsaamista. Ja asiaa suoranaisesti katsomalla meidän täytyy sanoa että jossain kylpylaitoksella kuhnivalia työnantajalla ei ollut yliarvon riistämiseen tältä työläiseltä yhtään sen suurempaa moraalista oikeutta kuin hänen työläistoverillään dollarin kähveltämiseen; kunnossakin tapauksessa otetaan vissi määrä yhteiskunnallisten tuotteiden vaihtovälisestä ilman että siitä tehtäisiin minkäänlaista persoonallista palvelusta yhteiskunnalle.

Pikkuseikat ovat päässeet meihin työäisiin nähden täydellisesti voitolle. Meidän tärkein tehtävämme on vapautua niistä, mitä nopeammin sitä parempi, sillä asemamme tottatosiaankin on joutunut sellaiselle asteelle missä me joudamme vaikka

haaskain syötäväksi elävinä eli ainakin vielä vähän hengissä ollessamme. Meiltä kysytään tietoisuutta ja voimaa, erikoisesti juuri tällä kertaa, jolloin ne, jotka johtavat ja pitävät valtaa käsissään, ovat ilman "siiveellistä selkärankaa", valmiita syöksemään suuret työläisjoukot suoranaiseen nälkäkuolemaan vain sen tähden että voisivat säilyttää kapitalistisen järjestelmän edelleenkin, vaikka se on käynyt mahdottomaksi. Järjestykäämme ja lakatkaamme olemasta laumaihmissä, lammasmaisen karjapsykologian uhreja, jotka tekevät kaikkea

mitä heillä mahdollisesti teetetään—kuolevat nälkääinkin — ilman että voisivat asettua vastustamaan ja vaatimaan niitä oikeuksia mitkä työläisille kuuluvat; yksinomaan työläisille, jotka tuottavat kaiken hyvinvoinnin ja yhteiskunnalliset rikkauudet. Luokkataistelua ei voida kiertää eikä kaartaa. Niin jos yritetään tehdä niin se tarkoittaa vain suurempaa uhrausta kuin mitä tarvitsee tehdä siinä tapauksessa että työläiset järjestyvät ja järjestyneinä käyvät taistelua.

Miksi Ihminen Nauraa?

Nauru kuuluu niihin inhimillisen luonnon ominaisuuksiin, jotka kohottavat ihmisen eläinkunnan yläpuolelle. Samalla on se yhteistä kaikille kanoille ja roduille, jopa siinä määrin, että pelkän naurun perusteella on mahdoton erottaa kansallisuuksia toisistaan. Kaikki kansat ovat puheenparissaan ja sananlaskuissaan osoittaneet suurta huomiota naurun olemukselle ja merkitykselle. Toisina aikoina on sitä joidenkin kiihkomielisten uskonlahkojen keskuudessa pidetty melkein epäsynnillisenä kevytmielisyyden ilmauksena, kun taas meidän aikamme ehkä yleisintä käsitystä naurusta kuvastanee parhaiten puheenparisi: "Nauru pitentää ikää."

Sielutiede on myöskin omaksunut paljon huomiota naurun tutkimukselle, ja äskettäin sattui selailtavaksemme selostus englantilaisen sielutieteilijän J. G. Gregoryn teoksesta "Naurun luonne", josta selostuksesta me taas puolestamme esitämme tässä muutamia otteita.

Gregoryn mielestä johtuu jokainen naurahdus sielullisesta kevennyksen tarpeesta. Tämä on helpoimmin todistettavissa alkeellisimpaan, kutituksen aiheutuvaan naurulajiin nähden. Kutituksen aikaansaama nauru on kutitetun hermoston vasta-vaikutus odottamattomaan kosketukseen taikka oikeammin ruumiin jonkunlainen vaistomainen

suojelustoimenpide syrjästä tulevaa hyökkäystä vastaan. Ja tällainen suojelustoimenpide esiintyy naurun muodossa siitä syystä, että kutitettu huoma, ettei häntä mikään vaara uhkaa, mikä huomio taas aiheuttaa fysiologisia herpaantumisiimitä hänen hermostossaan. Näiden laadusta sanoo Gregory m. m.:

"Jokainen kiihoitus, joka antaa sysäyksen naurun johtavalle mielenliikitukselle, lisää veressä olevan sokerin määrää. Tämä sokeri ja eräät muut samalla kertaa erittyneet ainekset synnyttävät äkkiä uutta energiaa. Jos nyt kysymyksessä oleva mielenliikutus johtaa toimintaan, tulee tuo ylimääräinen energia käytetyksi. Jos taas mitään toimintaa ei seuraa, koituvat käyttämättömät energiavarastot ruumiille vahingoksi. Mutta silloin on ruumiilla jonkunlaisena varatyönä nauruun purskahdaminen, johon liit varastot kuluvat."

Jos tämä selitys on oikea, niin on nauru suorastaan välttämätön meidän ruumiilliselle ja samalla tietysti sielullisellekin tasapainollemme. Elkö tämä pidä Gregoryn mielestä paikkaansa vain kutittamisesta aiheutuvaan nauruun nähden, vaan kaikkiin naurulajeihin nähden yleensä. Naurakaamme siis terveydeksemme. Mutta älköön naurumme muodostuko sentään hirnumiseksi, sillä sitä ei pidetä kauniina.